

ALI
STANDISH

ELKÉPESZTŐ TÖRTÉNETEK

Baskerville

HALL

Egy életmentő kaland után az ifjú Arthur Conan Doyle váratlanul meghívást kap Baskerville Hallba, a rendkívül tehetséges gyerekek titkos iskolájába. A fiú örömmámban úszik, hiszen ezzel nemcsak saját, de nehéz sorban élő testvérei életét is jobbá teheti.

Megérkezése után hamar összebarátkozik Irene-nal, a bátor, tettekre kész lánnyal, és Jimmie-vel, akinek zsenialitása a sajátjával vetekszik. Együtt fedezik fel különös iskolájukat, ahol a ferde tornyok és a megmagyarázhatatlan robbanások, az ólálkodó farkasok és a kihaltak hirt madarak is békésen megférnek egymás mellett.

Amikor barátaival meghívást kapnak egy befolyásos titkos társaságba, három próbatételt kell teljesíteniük, hogy felvételt nyerjenek. Arthur azonban ellenségekre is szert tesz, halálos ellenségekre, akik mindenáron meg akarnak szabadulni tőle...

Ráadásul olyan rejtélyre bukkan, amely nagy kalandot, és még nagyobb veszélyt tartogat számára.

Arthur Conan Doyle®

THE
CONAN DOYLE ESTATE

— részlet —

Tanulmány vörösben

ARTHUR OLYAN FIÚ VOLT, aki szinte soha nem tévedett. Az iskolában például az a *felettebb* idegesítő szokása volt, hogy minden kérdésre ő válaszolt először, ráadásul helyesen. Az évfolyamtársai azonban tisztában voltak vele, hogy ez nem az ő hibája – az agya egyszerűen így működött.

De ha azon a csípős szeptemberi napon valaki megkérdezi Arthur Conan Doyle-t, hogy szerinté van-e valami a levegőben, hogy érzi-e a közelgő kalandot – és az azzal járó veszélyt –, akkor hamar jövőmondónak mondta volna az illetőt, aki megpróbál kicsalni belőle egy fél pennyt.

Csakhogy, mint kiderült, néhanapján még Arthur is tévedett.

– Ennyi az egész? – kérdezte azon a sorsfordító délutánon, amint homlokráncolva arra a birkahúsdarabra nézett, amelyet Mr. Fraser az imént helyezett a hentesmérlegre. Ha hétfelé elosztják, alig egy falat jut belőle mindenkinek.

– Sajnálom, Arthur, ma ennyit tudok adni a pénzedért – felelte szomorú mosoly kíséretében Mr. Fraser. A fiú figyelmét nem kerülték el a férfi szeme körüli sötét karikák.

Arthur a fűrészporral borított padlójú hentesbolt túlsó végébe pillantott, ahol általában Mrs. Fraser dolgozott, de ma nem volt ott. Az asszony az utóbbi időben egyre rosszabbul látott – Arthur ezt onnan tudta, hogy mindig hunyorgott, amikor köszönt neki. Könnyen lehet, hogy a szeme annyit romlott, hogy már nem látott elég jól a munkához. Ez pedig azt jelentette, hogy orvosra lesz szüksége, és Mr. Frasernek fel kell vennie valakit a helyére.

Más szóval – vonta le a következtetést Arthur –, Mr. Fraser már nem engedhette meg magának, hogy kicsivel több húst adjon neki, mint amennyi a pénzéért járna.

– Értem, uram – mondta, majd nem feledve az illetet, hozzátette: – És köszönöm.

Miközben kezében a papírba csomagolt birkahússal a kijárat felé indult, a sorban várakozó többi vásárlót tanulmányozta. Volt köztük egy férfi, aki rendkívül elfoglalt lehetett, mert úgy tűnt, észre sem vette, hogy idefelé jövet lótrágyába lépett. Aztán akadt egy asszony, aki meglehetősen silányan foltozott be egy szakadást a szoknyáján. És volt egy fiú, aki a csizmájában lévő dudorból ítélve kést rejtegetett magánál.

Arthur jobban tette, hogy ezeket a részleteket figyelte meg, nem pedig a Mr. Fraser pultja mögött várakozó ínycsiklandó borjú- és sertéshúsdarabokat, amelyek mások családjára vártak.

Az nem a miénk, emlékeztette magát. *Legalábbis ma nem.*

Megkönnyebbült, amikor ismét Edinburgh lankás, macskaköves utcáin találta magát, ahol vásárlók és rikkan-csok, lovak és a virágcsokrot áruló lányok nyüzsögtek.

A levegőt a Barrowclough's pékség friss gyömbéres süteményének illata töltötte meg, és az őszi szellő szellő tette hűvössé. Az út menti fákon kellemesen surrogtak a levelek, arra várva, hogy egymás után lehulljanak.

A fiatal Arthur számára általában nem létezett csodálatosabb időszak, mint egy szeptemberi délután. A szeptember ugyanis az új tanév kezdetét jelentette. Új órák vártak rá, és új tantárgyak.

Ma azonban a szél hűvös szorongást hozott a szívébe.

Mire észbe kapott volna, hogy hová viszi a lába, már az utca túloldalán találta magát, a W. Scott könyvesboltnál, ahol a kirakatot rendezgető egyik könyvkereskedőt figyelte. A címet az üveg innenső oldaláról nem tudta kivenni, viszont a kötetek legalább olyan hívogatóak voltak, mint a hentes legfinomabb húsa – talán még hívogatóbbak is. Mennyi felfedezésre váró hely rejtőzik bennük, távol Skóciától, és mennyi kaland!

Felsóhajtott, és vágyakozása páráként ült az ablakra.

Azok nem az enyéim, emlékeztette magát ismét. Leg-alábbis ma nem.

Ha a családja annyi enivalót sem engedhetett meg magának, hogy megtöltsék a hasukat, akkor azokat a könyveket sem engedheték meg, amelyek megtölthették volna Arthur elméjét.

Mintegy egyetértően, az üveg túloldaláról éles kopogás rázta fel a merengéséből. A fémszürke hajú könyvárus mogorván nézett rá, és intett neki, hogy haladjon tovább.

Ahogy Arthur folytatta az útját a zsúfolt járdán, elhatározásra jutott.

Felidézte, hogy Mr. Crabtree, a Newington Akadémia mogorva igazgatója, akinek savanyú tejszagú lehelete volt, egyszer azt mondta neki, hogy amilyen éles esze van, még sokra viheti.

Arthur azonban, mivel úgy döntött, hogy a jövő héten nem folytatja a tanulmányait a Newingtonban, nem tehetette próbára Mr. Crabtree elméletét.

Valakinek el kell tartania a családot, és mivel az apja egyre kevesebbet dolgozott, ennek a valakinek neki kell lennie. A gondolat egyszerre töltötte el rettegéssel és elszántsággal.

Lehet, hogy másnap visszamegy a hentesboltba, és megkérdezi Mr. Frasert, felfogadná-e őt inasnak. Noha nem különösebben fűlött a foga ahhoz, hogy egész nap húst daraboljon, mégiscsak jobb volt, mint kéményt seperni vagy – összerezzen – sírt ásni.

Mindenekelőtt azonban haza kell mennie, ahol az anyja már várta, hogy elkezdhesse főzni a vacsorát.

Ahogy megfordult, kis híján nekiütközött a kanyargós úton egy kisgyereket babakocsiban toló nőnek.

– Elnézést, asszonyom! – szabadkozott.

Ám a nő mintha észre sem vette volna.

Milyen furcsa! gondolta Arthur.

Aztán jobban is megnézte magának az asszonyt. Csinos volt, de az arca kissé elgyötört, mintha fájdalmai lennének. Holdvilágszínű, sápadt arca furcsán elütött az oldalán lévő táskából kikandikáló színes csokortól és ruhája skarlátvörös szövetétől. Ruhájával kitűnt a járókelők tömegéből, akiknek zöme szürke árnyalatú, kifakult öltözetet viselt.

Ekkor a nő váratlanul megdermedt.

Arthur ugyanebben a pillanatban három dologra ébredt rá.

Először is, az asszony ruhája vadonatúj volt.

Másodszor, a kocsiban lévő kisbaba még nagyon kicsi volt, nem lehetett több két hónaposnál.

Harmadszor pedig, a nő légzése *nagyon* szapora volt.

A következő pillanatban az asszony szeme megrebbent, ő pedig előrebillent, akár egy teáskanna.

Arthur elejtette a hentesboltban kapott csomagot, és kinyújtott karjával még azelőtt elkapta az ájult nőt, hogy annak feje a járdán koppant volna.

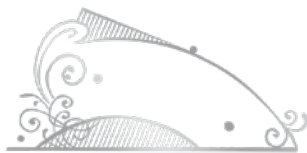
Megkönnyebbülés töltötte el, miután ügyetlenül lefektette a földre. Jól olvasta a jeleket. És amint az asszony magához tér, épségben hazatérhet a kisbabájával.

A kisbaba!

Arthur éppen akkor kapta oda a fejét, amikor a babakocsi gurulni kezdett lefelé a járdán. Hiába nyúlt utána, elkésett. És ahogy a domb egyre jobban lejtett, úgy haladt egyre gyorsabban, sebesebben.

Arthur szíve összeszorult, amikor látta, hogy egy szabálytalan formájú kő megdobja a babakocsit, ami így élesen az út felé kanyarodik – egyenesen egy négy megtermett ló által húzott kocsit felé.

KETTŐ

Egy felettebb különös találkozás

A BABAKOCSIT BÁRMELYIK PILLANATBAN eltaposhatták a lovak, Arthur pedig túlságosan távol volt ahhoz, hogy megakadályozza. Végignézett az utcán, aztán lehajolt, és felkapott egy kisebb követ.

– Hé! – kiáltotta torkaszakadtából, majd elhajította, remélve, hogy a kavics eltalálja a célpontját.

A kő pontosan a tarkóján találta el a babakocsi előtt sétáló férfit, ahogy azt Arthur remélte. A férfi rögvest hátrafordult, hogy megkeresse a tettest, de észrevette az út felé robogó babakocsit. Gondolkodás nélkül előrelendült, és még éppen időben sikerült megragadnia a fogantyúját. Egy pillanattal később elrobogott mellette a négylovas kocsi.

Arthur elernyed a megkönnyebbüléstől. Egy kisebb tömeg máris összezsúrdult, hogy lássa, mi okozta a felfordulást, és a nyakukat nyújtogatva próbálták szemügyre venni

a babakocsis férfit. Ő elindult felfelé a dombon, egyik kezével a babát tolta, a másikkal egy botra támaszkodott. Arthur meglepődött, hogy ilyen idős – az előbb nagyon fürgén mozgott.

– Te dobtad el azt a követ? – kérte számon éles hangon Arthurt.

Arthur nem tudta megállni, hogy ne bámulja a férfit, ahogy az a hóna alá dugta a sétabotot, majd előredöntötte a cilinderét, hogy megdörzsölje a tarkóját. Nem az életkora volt az egyetlen, amit a fiú meglepőnek talált. A férfi barázdált arca szokatlanul napbarnított volt, mintha nemrég a trópusokon járt volna, és hófehér szakálla tökéletesen ápolt volt. Hosszú, keskeny orra és szürke szeme volt, elegáns tweedöltönyt és mellényt viselt. Arthur figyelmét az sem kerülte el, hogy a sétabotja fényesen csillogó mahagóni, a tetején ezüst hollófejjel. Mit kereshet egy angol úriember egy ilyen környéken?

– Szörnyen sajnálom, uram – mondta Arthur. – Csak tudja, ha odakiáltok, talán nem jött volna rá, hogy *önt* szólítom. És akkor nem fordult volna meg időben.

Az úriember egy ideig szótlánul méregette Arthurt, majd kissé megrándult a szakálla.

– Azt hiszem, léteznek rosszabb indokok is arra, hogy fejsérülést okozzunk egy vadidegennek.

A mogorva könyvkereskedő is előbukkant a boltjából, hogy felsegítse a kisbaba édesanyját. Az asszony kivette a gyerekét a több réteg takaró alól, és szorosan magához ölelte.

– Ahogy hallom, neked kell megköszönnöm, hogy időben elkaptál – hálálkodott Arthurnak, majd az úriemberhez fordult. – Önnek pedig azt, hogy megmentette a kisbabámat.

Az angol férfi megrázta a fejét.

– Azt is a fiúnak kell megköszönnie. Az ő lélekjelenléte nélkül az eset rosszabbul is végződhetett volna. Sokkal rosszabbul.

Ezután egy kis felhajtás következett, az asszony ugyanis ragaszkodott hozzá, hogy Arthur elfogadja a virágcsokrot, amelyet az imént vásárolt a piacon, majd idegenek léptek oda a fiúhoz, hogy kezet rázzanak vele. Arthur számára ez szédítő élmény volt, leginkább csak haza akart menni. Végül, miután az asszony és a kisbaba elbúcsúzott, a tömeg pedig feloszlott, csak ő és a kíváncsi úriember maradt hátra.

Az angol férfi nekidőlt a könyvesbolt ablakának, és elgondolkodva ütögette meggyújtatlan pipáját az ajkához. Tekintete átható volt, amikor találkozott Arthuréval.

– Ha jól értettem, még időben elkaptad a fiatalasszonyt, nemde? – dünnyögte. – Ezek szerint jók a reflexeid.

– Nem, uram – mondta Arthur. Elbátortalanította az idegen férfi fürkész tekintete. – Csak tudtam, hogy el fog ájulni.

– Valóban? És honnan tudtad?

– Hát, láttam, hogy új a ruhája, és feltűnt, hogy rendkívül sápadt, és nehezen kap levegőt. Nemrég szült, viszont a dereka nagyon vékony volt. Ezért arra gondoltam, ha már ruhát vásárolt magának, talán szert tett egy – itt Arthur sutogásig halkította a hangját – *fűzőre* is.

Remélte, hogy az úriember nem fogja furcsállni, hogy ő tud az ilyesmikről, de elvégre őt hűgával osztozott egy szobán, és az anyja csupán néhány hónapja hozta világra Constance-t.

Arthur megköszörülte a torkát.

– De ezek szerint bárki is adta fel rá, túlságosan szorosra húzta. Az pedig közzismert, hogy az ilyen alsóruhák korlátozzák a légáramlást, és...

– Ájulási rohamot okoznak – fejezte be a mondatot az úriember. – Pontosan.

Amikor a közeli Newington templom harangja elkezdte ütni az egész órát, Arthur felkapta a fejét.

– Kérem, bocsásson meg! – szabadkozott, és lehajolt, hogy felvegye a korábban elejtett csomagot. – Nekem most haza kell mennem.

A férfi megemelte a kalapját Arthur előtt.

– A megfigyelőképességed ma jó szolgálatot tett neked – mondta. – Talán jobbat is, mint gondolnád.

Mielőtt Arthur bármit is mondhatott volna a különös megjegyzésre, az úriember már el is tűnt a járókelők között. Ahhoz viszont nem volt elég gyors, hogy a fiú ne vegyen észre egy vele kapcsolatos másik furcsaságot. Amikor feljött a dombra, a sétabotot még a jobb kezében fogta. Most viszont, amikor továbbsétált, már a bal kezével szorította.

A legnagyobb dolog

A NAP ÉPPEN CSAK A LÁTÓHATÁR ALÁ SÜLLYEDT, amikor Arthur betoppant az ajtón. Őt testvére macskaként kuporogva töltötte az esti órákat a nappali sarkaiban, így nem volt meglepő, hogy azonnal lecsaptak rá. Mary a nyaka köré vetette kis karját, míg a totyogó Caroline belekapaszkodott a lábába, és barátságosan – de fájdalmasan – beleharapott a térdébe.

Két nővére, Ann és Catherine, a kandallónál zoknit stoppolt, míg Costance a kettejük között lévő mózeskosárban melegedett.

– Késtél! – rakta félre a varrnivalót Ann. Ki nem állhatta a stoppolást. – Már aggódtunk miattad!

– Catherine szerint csak sokan voltak a hentesnél – kárta Mary –, *én* viszont azt mondtam, hogy útonállók raboltak el. Nem lett volna sokkal izgalmasabb?

– *Valójában* miért késtél, Arthur? – kérdezte Catherine, akinek komoly arcvonásait kiemelte a tűz fénye. – És az mi a csuda a kezekben?

– Virágok! – csicseregte Caroline, és megpróbálta ugrálva elérni a hangából és bogáncsból készült csokrot. – Az én virágaim!

Caroline láttán Costance kacagni kezdett, és a nevetése átragadt Maryre. Arthur elvigyorodott. Még arra sem volt ideje, hogy levegye a csizmáját.

– Majd a vacsoránál mindent elmesélek – ígérte. – De előtte odaadom ezt édesanyának.

Megemelte a hentestől kapott csomagot, majd lerúgta a csizmát, átnyújtotta a virágcsokrot Caroline-nak, és elment megkeresni az anyját a konyhában. Az asszony arca kipirult a tűzhelyen lévő fazékból felcsapó gőztől, sötét haja kibomlott a fonatából.

– Ó, Arthur! – fogadta fiát meleg mosollyal az arcán. – Még éppen időben!

– Nem sok – szabadkozott Arthur, ahogy átadta a kisebb darab húst. – Sajnálom, hogy nem tudtam többet hozni.

Az anyja mosolya nem hervadt le, bár valami megváltozott a szemében.

– Megtanultam már úgy beosztani a keveset, hogy az sokkalig elég legyen – mondta. – És különben is, Mrs. Gillies adott egy marék krumplit, ami megmaradt nekik. Úgyhogy ma este lakomát csapunk! – Aztán halkabban így folytatta: – Megkérdeznéd édesapádat, hogy csatlakozik-e hozzánk?

– Természetesen – felelte Arthur. Igyekezett, hogy a hangja nyugodtnak tűnjön.

Ahogy az anyja visszafordult a gőzölgő fazékhoz, Arthur elindult a folyosón az épphogy résnyire nyitva lévő ajtó felé. Bekukucskált, és látta, hogy az apja a fejét a kezébe temetve az íróasztalnál gubbaszt. Haja fésületlen volt,

válta megereszkedett. A falakon újságkivágások, amelyeket az apja ihletként őriztetett, továbbá saját vázlatai tündérek-ről, koboldokról és egyéb fantasztikus lényekről. Körülötte a padlón összegyűrt papírgombócok és üres üvegpalackok heverték.

A közeli festőállványon egy szörnyű teremtmény vázlata állt, a mellénye fölött kivillantott fogakkal. Mr. Doyle gyerekkönyveket illusztrált, jelenleg A szépség és a szörnyeteg új kiadásán dolgozott. Vagy legalábbis úgy volt, hogy dolgozik rajta.

Amitől Arthur apja szenvedett, az nem egy olyan betegség volt, mint a bárányhimlő vagy a tüdővész, amely a testet támadja meg. Sokkal inkább az elme betegsége volt ez, amely Mr. Doyle-t annak az embernek az árnyékává tette, akit Arthur valaha ismert, és még mindig szeretett.

– Apa? – szólította meg. – Csatlakozol hozzánk a vacsoránál?

– Ma este nem, fiam. – Az apja nem mozdult. – Sok a munkám, és nincs étvágyam.

Arthur erre a válasza számított, de még mindig vágyott rá, hogy visszakapja a régi apját. Távozott a szobából, és hal-kan becsukta maga mögött az ajtót.

Ezért aztán csak hat Doyle ült asztalhoz – ha a kisbát is beleszámoljuk, hét. Mindegyiknek hosszú, göndör, gesztenyebarna haja és homokszínű bőre volt, bal orcájukon egy-egy gödröcskével. Mrs. Doyle tálakba kanalazta a híg pörköltet, és minden gyerekének letépett egy-egy falat kenyeret. Arthur figyelmét nem kerülte el, hogy magának nem vett.

Jóllehet a pörkölt híg volt, a kenyér pedig szikkadt, a vacsora valóban lakoma lett. Arthur szinte csordultig telt az asztal körül visszhangzó nevetéssel, a húgai mosolyával a pislákoló gyertyafényben, és azzal, ahogy az anyja felkap-

ta a fejét, amikor elmesélte nekik az elszabadult babakocsi történetét.

– Meséld el még egyszer – kérte aztán összevont szemöldökkel Catherine –, hogy honnan tudad, hogy a fiatalasszony el fog járni!

– Inkább a lovas részt meséld el! – követelte Mary, aki mindennél jobban szerette a szörnyűségeket. – *Biztos* vagy benne, hogy senki nem sérült meg?

Jóformán sikerült megfélekezniük az asztalfőn árválkodó üres székről és az árnyékban meghúzódó néma kísértetről.

A vacsora végeztével Ann és Catherine visszatért a stoppoláshoz, míg Arthur felvitte Caroline-t és Maryt a rozoga lépcsőn a közös szobájukba, hogy lefektesse őket. Aztán leült melléjük, és elmesélte a *Timothy Tay, a lovagias földesúr és (afféle) kardforgató romantikus kalandjai (és rettenetes tragédiái)* következő fejezetét. Ezt a történetet ő találta ki egyik este, hogy elaltassa Maryt. Az anyja ugyanígy segített neki elaludni kiskorában.

Aztán amikor Caroline már halkán szuszogott, Mary szempillája pedig elnehezedett, visszament a konyhába, ahol az anyja éppen felmosott. Arthur mély levegőt vett.

– Holnap meg fogom kérdezni Mr. Frasert, hogy tudna-e nekem munkát adni – jelentette be. – Úgy tűnik, elkél a segítség a boltban.

Azt hitte, hogy az anyja majd örülni fog a hírnek, ehelyett megdermedt. Aztán amikor felé fordult, kerek arcára kiült a fájdalom, a szeme viszont lángolt.

– Nem teheted ezt, Arthur! – mondta erélyesen. – Tudom, hogy többre vágysz. *Én* is többet akarok neked. Megérdemled, hogy tanulhass.

– *Té* pedig megérdemelsz egy darab kenyeret a vacsoránál – szállt vele vitába Arthur. – Ahogy Ann és Catherine is

megérdemel egy pár új harisnyát. Valakinek ebben a családban pénzt kell keresnie.

Az anyja megrázta a fejét.

– De te, Arthur... *te* valami nagyszerűre vagy hivatott. Arthur finoman odanyomta a vállát az anyjához.

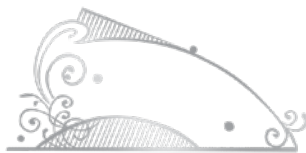
– De anya, a család a legnagyobb dolog a világon.

Komolyan is gondolta, amit mondott. Hanem ahogy aznap este lefeküdt aludni, a feje hamar megtelt azokkal a gondolatokkal, amelyeket napközben kitartóan próbált elhessegetni magától. Kérdésekkel egy olyan világról, amely tele volt megoldásra váró rejtélyekkel.

Ezeket a kérdéseket nem neked kell megválaszolni, pirított magára szigorúan. Biztosan nem most. És talán sosem.

Végül elaludt.

Álma azonban nyugtalan volt, ráadásul hajnalban váratlanul meg is szakadt, amikor olyan hangzavar támadt, hogy abba az egész ház beleremegett.

NÉGY

Egy meghívás

BUMM! BUMM!

Valaki olyan erővel dörömbölt a bejárati ajtón, mintha be akarná törni.

BUMMBUMMBUMMBUMMBUMM!

Arthur félrehajtotta a takarót, és leszaladt a lépcsőn.

– Mi folyik itt? – hallotta az anyja hangját.

– Nem tudom – felelte óvatosan Arthur.

Mrs. Doyle összehúzta magán a hálóinget, majd lassan az ajtóhoz ment, és résnyire kinyitotta. Várt egy kicsit, aztán szélesre kitárta.

Senki nem volt ott.

– Lehet, hogy csak meg akartak viccelni minket – jegyezte meg Arthur.

Az anyja közben lehajolt, és felvett valamit a küszöbről.

– Lehet, hogy nem. – Arthur felé nyújtotta a kezét, benne egy borítékkal.

A küldeményt a fiúnak címezték.

– De... én még sosem kaptam levelet.

Még azokat a ritka küldeményeket sem címezték soha Arthurnak, amelyek néha drága, baljóslatú borítékban az apja londoni fivéreitől és nővéreitől érkeztek, – mindig csak az anyjának.

– Nyisd ki gyorsan! – sürgette Mrs. Doyle.

Arthur elvette a borítékot, feltörte a viaszpecsétet, és kihúzta a benne rejlő két lap közül az elsőt. Aranyszegélyes finom fehér papírra, fekete tintával írt levél volt. A betűk úgy suhantak végig az oldalon, mintha táncolnának. Talán csak képzelődött, vagy a papírnak valóban enyhe puskaporszaga volt? Egy pillanatra még a lélegzete is elakadt tőle.

– Nos? – unszolta az anyja. – Mi áll benne?

Arthur hangosan felolvasta a levelet.

Arthur Doyle fiatalúrnak:

Örömmel értesítem, hogy az 1868-as tanévre felvételt nyert Baskerville Hallba, amely a legszigorúbb és egyben leginnovatívabb iskola az egész Brit-szigeteken, és korunk legkiválóbb elméit nevelte ki. Azonban tanulmányaink rendkívül érzékeny és meglehetősen szokatlan jellege miatt szigorúan őrizzük titkainkat a külvilág előtt. Ezért a közvetlen családtagok kivételével senkinek nem beszélhet a felvételéről.

Készen áll tehát arra, hogy megkérdőjelezze mindazt, amit tud?

Tisztelettel:

George Edward Challenger professzor
Baskerville Hall igazgatója

Utóirat: A tanév holnap kezdődik.

